

Jens P. Jensen: Jeg vil benytte lejligheden til at sige tak til den højtærede indenrigsminister for fremsættelsen af disse to lovforslag med forbedrede og faste diæter til medlemmer af de forskellige råd. Alle er jo klar over, at der stilles ret store krav til medlemmernes tid, når arbejdet skal følges; og at der må ydes en beskedent godtgørelse herfor, vil kunne forstås af langt den største del af befolkningen. Der følger jo meget arbejde med i de forskellige råd, og det skulle ikke gerne være sådan, at nogen af økonomiske grunde holdt sig tilbage fra at deltage i offentligt arbejde.

Der er en række kommuner, der har benyttet den bestående lov og ydet et beskedent vederlag, og jeg vil tro, at det vil blive modtaget med megen velvilje af de fleste rådsmedlemmer, at det beløb, der bliver aftalt, kommer på linje med vederlaget for lignende medlemskab i nævn og kommissioner, således at fremtidige ændringer kan følge en bestemt aftale for alle.

Det må være rigtigt, at der ikke skal være dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste, for det kan være svært at bedømme det. Der må også kunne findes en ordning for skifteholdsarbejdere. Det er ikke mange år siden, at der i vort amt blev fundet frem til bedre aflønning af sognerådsformænd, uden at det gav særlige diskussioner.

De foreliggende lovforslag modtages af et stort antal af rådenes medlemmer med stor tilfredshed, og fra det radikale venstres side vil vi anbefale lovforslagene til velvillig behandling.

Arne Larsen: Lige siden det kommunale styres oprindelse har man opfattet hvervet som medlem af en kommunalbestyrelse som et ulønnet æreshverv. For at kunne yde et eller andet vederlag til medlemmerne af by-, sogne- eller amtsråd har det altid været nødvendigt med en særlig lovhjemmel. Alt efter som der gennem tiderne er blevet pålagt kommunerne flere og flere administrative opgaver, har det også været nødvendigt tid efter anden at vedtage love, som fastsætter visse ydelser for kommunale tillidshverv og kommunalt arbejde. Således er der gennemført lovhjemmel for ydelse af vederlag til medlemmerne af Københavns borgerrepræsentation, til borgmestre og rådmænd i København, til borgmestre i køb-

stæder, til sognerådsformænd, til sognerådsmedlemmer, der tillige fungerer som kasserere, og til formænd for de sociale udvalg, ligesom der har været adgang til at tillægge amtsrådsmedlemmer rejsegodtgørelser. Hovedreglen var den, at der ikke kunne ydes vederlag til kommunalbestyrelsesmedlemmer og for kommunale hverv i øvrigt.

Sådan var det indtil 1950, da der i det høje ting blev gennemført en almindelig hjemmel for ydelse af diæter for varetagelse af kommunale hverv. Baggrunden for, at der i 1950 indførtes adgang for kommunerne til at yde diæter for varetagelse af kommunale tillidshverv, var den, at det ikke kunne undgås, at mange kommunalbestyrelsesmedlemmer led økonomiske tab såsom tabt arbejdsfortjeneste som følge af dette arbejde, og at man kunne antage, at i øvrigt egnede personer af økonomiske grunde så sig nødsaget til at undslå sig for at deltage i det kommunale arbejde.

Hensigten med indførelsen af diætregerne i 1950 var altså den, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne skulle have en vis kompensation for positive udgifter som følge af deres deltagelse i det kommunale arbejde. Jeg tror, det både var rigtigt og rimeligt og i overensstemmelse med folkestyrets sande princip, at man gennemførte denne ordning og derigennem var med til at forhindre, at det at deltage i det kommunale arbejde forbeholdtes dem, der havde råd til at bringe de økonomiske ofre, som det hidtil havde været forbundet med.

I loven af 1950 fastsattes diætbeløbene til 10 kr. for møder, der afholdtes i tidsrummet kl.7-18. Såfremt møderne havde en varighed ud over 4 timer, kunne der ydes 20 kr. om dagen. Det højeste beløb, der efter disse regler kunne ydes, var 20 kr. pr. dag, uanset hvor mange møder der afholdtes. Endvidere var de medlemmer af kommunalbestyrelsen, som i forvejen fik honorarer for varetagelse af kommunale hverv, udelukket fra at modtage mødediæter. Ordningen var endvidere frivillig. Kommunerne kunne selv bestemme, hvorvidt man ville gennemføre en sådan ordning.

Den højtærede indenrigsminister siger i sine bemærkninger til lovforslagene, at for købstædernes vedkommende har næsten halvdelen indført diætordning, og så godt som alle de store købstæder har gjort det.